

Изазиш Недјелом.

Цијена:
За ПРВУ ГОРУ и АУ-
СТРО-УГАРСКУ (с БОС-
НОМ и ХЕРЦЕГОВИНОМ)
на годину 5 ф., на по год.
3 ф., на четврт године 1 ф.
и 50 новчића.

За све остале земље у
ЈЕВРОПИ и АМЕРИЦИ: на
годину 20 франка, на по
годину 10 франка, на чет-
врт године 5 франка.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Прецрпата издаје се у
платвеном савезном поштом-
ском одјелу у Цетињу. За
Црногорца на Цетињу, а
иначе се и картом упу-
ћује на пошту у Котор.
Дошло пошту се уредни-
штво. Рукописи се не враћају.

За огласе плаћа се од
реда бочом. За огласе веће
и на дужи часове мање.

ЦЕТИЊЕ, 7. Априла.

Стојимо пред величанственом сла-
вом распетија и ускреса, коју право-
славно хришћанство слави ове и зду-
ће недјеле.

Није само прости обичај, који
нам у том свечаном тренутку одвраћа
неро од претресања текућих домаћих
и иностранних питања, него је у много
вишој мјери унутрашња потреба, која
нам све мисли наше везује за те све-
чане дане и неодоливо их привлачи к
идеалу хришћанства, који је у те дане
спасвајућу улогу своју на земљи свр-
шно — распетијем на крсту и ускресом.

Посред врене сватоврсних днев-
них питања, у којој се човјек са сви-
јем занесе и чисто мртуби, ови благи
дани указују нам се као благозорик
отпочивка, у којој нам се душа, замор-
на и кетроршена, спет к себи повраћа
и на бистром врегу хришћанскога
морала нову снагу за себе прпе.

У борби живота многи људи и
многи народи подлегли би на пошлет-
ку, пали би у очајање или би се пре-
дали фатализму, кад им не би придо-
шла у помоћ понека тако рећи спо-
љашња снага, која их опет на ноге по-
дигне и нову им снагу улије.

Такву снагу улијева народима
хришћанским божанствена наука Хри-
стова и узорити примјер његова жи-
вота и његовијех дјела.

А највише осјећамо да нам та
снага тако рећи кроз жиле протјече у
свечане дане, када се слави успомена
дјела, којима је небесни учитељ и
благи настањик човјечанства запечатно
своју божанствену науку.

Међу тијем дјелима свијетли се
распетије и ускрес као највиша знаме-
ња опијех божанствених идеала, до ко-
јих се увдио Богочовјек на земљи и
које нам је оставио као образац сви-
јех навијех дјела и тежња на земљи
за све вјекове.

Пред ускресом иде распетије, чапа
горчине и трнов вијенац. То ће рећи
у опште: врлини је пут до побједи те-
жак, мучан, горак. Не иде се тудјем
олако и без по муке, него ваља сва-
коме да понесе свој крст на плешима,
на ако буде потреба, да буде и раз-
пет на њему, да испусти на њему дух
свој, зарад побједи саме врлине, која
често тражи од човјека и народа нај-
вишу цијену: крвави откуп.

Ко поклекне под теретом тога кр-
ста, ваља опет да се исправи, ваља да
устане на ноге и да ноће напјед, до-
кле га не изнесе на Голготу мучнога
искушења, кроз које људи и народи
ваља да прођу, ако хоће да досију
до побједи, до ускреса.

Чашу горчине, чашу жучи ваља
испити до дна, јер ко је само к усти-
ма привесе, ко се од прва срца попла-
ши и од себе је отисне, тај никада не
ће сипадати све тегобе и сва искуше-
ња овога живота, тај ће при првом ја-
чем судура за навикне подлећи, тај ни-
када не ће досијети до коначне побје-
де, коначног тријумфа.

Триови вијенац на глави спасите-
љевој важе нам, да се до спасења, до
величине и побједи не долази одмором
на лаворикама, не уживањем стечене
славе, него мучним провлачењем кроз
трње и драче за цијелога вијека.

Узвешене поуке ове, које је бо-
жанствени настањик човјечанства ош-
потворио дјелима, страдањем, смрћу и
ускесом својим, сваки може лезно пр-
весити и препијети на себе самога, сва-
ки појединце и опет сваки народ за се.

И наш народ, дуготријеливи и
многострадални, кад је у највишој

брзини за свој опстанак и за своју бу-
дућност, ваља да тражи у тим небес-
ским поукама за себе утјехе, хране и
крјености.

Могло би се рећи: ако је до кр-
ста, ми смо га носили на плешима
својима дуже чо ико, на зар га још
нијесмо изијели на Голготу?

Ако је до чаше жучи, напијем
је устима принашана више по кр-
вним, на зар још нијесмо испијли до
дна?

Ако је до трња и драча, нама су
и руке и ноге избодене мучним и кр-
вавим животом кроз толике вјекове,
на зар нам је сушено да још и даље
ходимо триовијем путем?

Све је то тако по нашим људ-
ском суду и рачуну, а и промисао
виши не управља се по томе и не
одмјера људма и народима мјери-
лом којим се обично људи и народи
служе.

Ко хоће до крајне побједи да до-
спије, не смије никад рећи, да му је
тришена доста. Ко устане на трно-
вом путу, пронао је; ко под крстом
мука и терета поклекне, на се више
не дигне, пронао је; ко се врне с
пута настрг, никад до цијели не ће
доћи.

Ваља издржати, истрајати посто-
јано до краја. Нека надају читави на-
раштаји, нека гину читави покољења,
народ ће остати и изпредовати и на
пошлетку коначно побједити, ако се
с рода на род непоколебиво преноси
и с руке на руку предаје стари к
спасоносни крст народне вјере, јер то
је опо знамење, на ком пише: сам
побједају!

Многи је тај крст залпо својом
крваљу, многи је под њим оставио сво-
ју главу, многи је иза дуге борбе
испустио душу своју, а није видио
спасења народнога.

Тешко је сваком умријети с том
рапом на срцу, али бол је тај убла-
жен утјелом, која лежи у тврдој вје-
ри, да ће живи наставити спасоносно
дјело мртвијех и да ће оно, докле се
тако буде чинило, на пошлетку на-
род до коначног тријумфа, до ускреса
довести.

Истрајмо дакле до краја! Освр-
немо ли се настрг, видјећемо да ни-
јесмо на почетку пута, увјерићемо се
да смо већ приличан дио прешли.
Истина, за нама стоје посвијане многе
надгробне плоче, под њима труну мно-
ге драгоцене кости, траг нам је остао
бујном драгоцијеном крваљу обливен.
Али за то нам Ловћен није оборно
своје мрке погледе низа своје стрме
стијене, него их је пустио мало даље,
преко цијеле Зете, на Војану и на
Тару, на поздравља под вијенцем сво-
је слободе браћу своју, од које су
до скоро само потмули уздаси к њему
доиравали!

Истрајмо и даље! Можда ће нам
судбина још који пут пружити чашу
горчине, можда ће наћи још који тр-
нов вијенац одласити, можда ћемо још
који пут поклекнути по теретом кр-
ста, који нам је сушено да носимо!

Угледајући се у божанствени при-
мјер Спаситеља а идући за стопама
својих старци, ми не ћемо узмицати
ни испред нових искушења, не ћемо
стално и одважно напјед корача-
ти у тврдој вјери, да иза горке ча-
ше и трнога вијенца долази побје-
да за свакога, на и за нас поостати
не ће.

У тој вјери честитамо свакоме
свијетли празник!

Није прошла још година од како
се по Јевропа говораше да ће међу
Русијом с једне и Немачком и Аустри-
јом с друге стране доћи до озбиљнога
сукоба, или још боље рећи до рата.
Немачка увећаваше своју војску на
границама Русије; Аустрија такође
наувлаше војском Галицију; Русија
опет изливаше велику војску у Пољску
и послала бјеше за пановједника та-
мошње војске познатог генерала Гур-
ка. И Русија, и Немачка, и Аустрија
утврђаваху старе тврђаве и грађаху
нове онамо гдје мишљаху да ће се
највише сударити.

Немачка виђаше да се сама не
може борити против Русије на тража-
ше савезнике; Аустрија, разумије се,
још мање би могла сама изаћи да се
пошјери силама са Русијом, па и она
тражаше савезнике. И ове двије др-
жаве нашоше једна другу и утврђаше
савез, како говоре, на пет година. Но
опет мало бјеше Немачка Аустрији и
Аустрија Немачкој. Обје се не осје-
ћаху толико силне да се могу борити
против Русије. Оне тражашу још са-
везника и нашоше Италију и државице
Балканског полуострва, оних Црне Го-
ре која као и свагда остаде вјерна са-
везника Русије.

На другу страну говораше се да
ће се облизити Русија са Француском;
а у једно вријеме тиђаше се да је
оближење постигнуто, особито од ово-
га доба кад Слободез бјеше у Паризу
и говораше оне противнемачке бесједи.
Сад пак зазвонила су друга звона.

Пошљедњи догађаји који се дого-
дише обрнуше овакве зборове у другу
страну. Оближење Русије са Немач-
ком ерго и са Аустријом, јер Аустри-
ја стоји у добрим одношјаима са Не-
мачком, разенјаше облаке у којима
се пријед годину дана предвиђаху стра-
ховити громови који су готови близ
сву Јевропу у коловрат окренути.

И важно је. У овоме новоме при-
јатељству Русије и Немачке и Аустри-
је лико не види, или вачорито не хоће
видјети, ништа друго осим мара. Са
сваке стране чују се умиравачући гла-
сови да се у новоме савезу не смије
ништа видјети осим осигурање мира.
Немачка повукује војску настрг. Ау-
стрија такође, а и Русија се обећана
да не ће шизати нове војске у Пољску.

Али има нешто што подјећа на
облаке који се још вијесу очистили од
громова. Француска сада ћути и ради
своје послове у Азији. Французи ша-
љу цару Вилсему дарове, али сумњати
се је да ће Французи заборавити по-
шљедњи пораз претрпјени од Немачке.
Једва ће она заборавити Елзе и Ло-
тарингију. То Бисмарко добро зна на
због тога он се осигурава за добра
времена. Сад ето хоће да остави сва-
ку државну радњу која се односи на
унутрашња дјела државе, а хоће да
узме у своје руке сва спољна дјела
како ће моћи боље и нажљивије гле-
дати на све што се догађа у Јевро-
пу, па да у зачетку утуче све оно
што би се могло и с једне
стране клонити против интереса Не-
мачке.

Бисмарко не мисли само то ка-
ко ће одржати величину Немачке док
је он жив, но гледа да је осигура
и посвије његове смрти да јој не може
нико нахулити. По овоме можемо су-
дити како Бисмарко врло слабо ције-
ни немачке државне људе кад мисли
да нема ниједнога Цијемца који ће
кадар бити заузети његово мјесто и
осигурати величину Немачке државе,
но ваља он да је осигура и за бу-
дућност која ће пошљедовати кад не-

га не буде на овоме свијету међу
живима. Види се да се Бисмарко сви-
јема силама стара осигуравати
Француској реванш за 1870 и 71 го-
дину. За то он хоће да привуче и
себи све јевропске државе, као што
магнет привукује гвоздене ишљике, а
да остави Француску да сама виси у
облаку Јевропе без другога и без
пријатеља.

Но није унутра све онако као
што се види од извал. Савези међу
државама немају никаквога тврдога,
дуготрајнога значаја. Потребне и оло-
дност стварају и уништавају савезе.
Сјутра човјек може бити савезник с
онијем с којим је данас био највише
душманливи.

Дакле сви ти савези не могу ос-
игурати мар колико ће га осигурати
праведни поступци држава великих
међу собом и к малијема народима
који хоће да живе својим животом
на својој имаовини. Ако се савези
међу државама закључују у искреној
намјери пријатељства и чувања међу-
собно интереса свакојега појединца,
то таква савези могу бити дуготрај-
ни; но ако се закључују савези само
за то што није могуће сада што год
чинити против онога, с ким се при-
јатељствити на ваља од невоље да се лу-
бим с онијем с којим би хтло да
се бијеш, и очекивања само згодну
прилику да се пољудни промијене на
ударце, то такви савези не могу бити
дуготрајни ни корисни за ошнти мир,
на прити то су савези који дају са-
мо примјер да се боље могу неки
савезници приправити да се востуку
један с другим. Другијем ријечима
то су савези пријевара, а не мира и
љубави.

Нама се чини, а ради бисмо би-
ли да се варамо, да ова савеза, о кој-
јијема је ошје р-јеч, носе на себи
какоће овога пошљедњег савеза, јер
ми не знамо како може човјек чинити
савез дружбе с онијем човјеким који
му је неправедно половину, или више,
имаовине узео.

Из овога извједује да, и ако је
за сада опасност рата по својазна-
ном изгледу откловена, у педагошкој
будућности предстоји рат врло широк-
га простора. То нам тврде многа пи-
тања јевропска која траже ријешења,
и која се не могу ријешити за зеле-
ним дипломатским столом, него сабљом
на бојном пољу. Ако се ово пошљед-
ње не жели треба онда дати свечане
своје, па био он мали или велики.

Политички преглед.

О назначењу **новога заповједника**
над милицијом **источно румелијеном** "уе-
ка колонија "Новоје Време" пише, у сво-
ме уводном чланку сљедеће:

Главним заповједником источно-руме-
лијске милиције назначен је ађутант сук-
тавов Драгаљски-наша. Фамилија овога
турскога генерала свједочи нам о његовој
народности. Заповједничтво над човјечи-
јем силама Источно-Румелије превази из
рука Пруса Штрелера-наше у руке Подла-
ка Драгаљскога-наше.

Прошао је већ пет година од како
су ову милицију учили војничком занату
руски војени људи. Милиционари за бал-
канске Бугарске носе и сада неки мушдр
који је био установљен руским главнопо-
мандујућим у јевропској Турцији за бу-
гарско ополочење, које се је уредило годи-
не 1877—78. Николови свињери и глада се
уче у петроградским војничким академи-
јама.

За пошљедње године овом дужаком
силом заповједно је Нијемца. Кад је Штрел-
кер-наша био назначен за заповједника
милиције Источно-Румелије, почело се је

било говорити да ће нови заповједник одмах постарати се испуњити „руски дух“ између својих поданика. Но пошљедујући догађаји нијесу потврдили овако гласове. Ако Штрекер-наша и није показао особито дубави према Русији, онет он није ни учинио ничега таквога што би отишло у протиност с мишљењем о Русији који се њему били подијељени. Овацери источно-румелијске милиције пројужавали су учини се у Русију у војничким ниволама, а они су нам говорили да и међу њих-там друговима, који су остали у својој отаџбини, смјувале су се најбоље успомне о руским правоучителима њихове младе војске.

Хоће ли остати овакво стање ствари при некоем заповједнику? О генералу Драгалскоме ми не знамо ништа таквога што би нам дало право тврдити тако или онако. Ми знамо само то да је он Шолак која се налази у турској служби. Свакојако морамо се чудити како суатан није нашао међу својијема генералима, јеропскога пронахођења, кога другога да замени Штрекер-нашу. Пољаци, који се налазе у турској служби, познати су као такви дуди који не осјећају према Русији ништа друго осим перимирима душманхува. И кад не би био овакав Драгалско-наша свакојако не ће бити пријатно милиционерима Источно Румелије што ће над њима заповједати генерал припадајући оној иродности која је тако рећи „органически“ противна Русији.

У лажони Штрекер-наше Пољакот ми не можемо друго видети осим корак учињени непријатељски према Русији. Ко је посавјетовао суатану да ово учини — то ће се објаснити у блиској будућности, но свакојако мислимо да наша дипломатија, из ваља да потражи у овој ствари неко објашњење у Цариграду. Порта све више и више заборава да она не мора, својим поступцима у Источној Румелији, пријети руске осјећаје и руско народно достојанство. Баш у ово вријеме кад се ради о саједињењу Негочне Румелије са бугарском кнежевном порта је изабрала случај да послати за заповједника источно-румелијске војске Пољака. Ово је, колдико се нама чини, непажљиво учињено од стране порте и ваљало би дати осјетити ову погрјешку у Цариграду.

Генерал Анед, заповједник петнаестотна корпусна војске у окупираним областима борава ово дана у Бечу, гдје ће се претресати питање о својењу војске у Босни и Херцеговини. Свођење то на мали број нагласно је прошло јесени појни министар Биант у бечким делегацијама. Потпуно умјерене окупираних области, ред и тачност са којом се извршила рекрутација војника у два маха, довршене утврђења пригорске границе и изградња многих природних путева и железничких пруга, доуштају да се смањи број војске у тамошњим областима. За сада ће се подићи 5000 људи, а остаће још 25 000. Тај број не ће се на мање сводити ни у времену савршенога мира. Овим тих 25 000 људи остаће још један корпус од 2000 домаћих војника, Бошњака и Херцеговаца, којима ће бити задатак да одржавају ред у појединим варошима. Послије рекрутације прве јесени тај ће се корпус умножити са 1200 људи. Овоме корпусу није тачно одређена цијена, али као да је он образован за сваку ситуацију која се тамо може појавити. Смањивање ће почети мјесеца Маја, када ће се отпустити својим кућама 900 резервиста. У исто вријеме свешће се број активне далматинске војске, по што су довршена утврђења котор-скога залива.

Приликом расправе у угарскоме сабору о предлогу за грађење железнице од

Мостара до Метковића, дотакла се опозиција питања о будућности Босне и Херцеговине. Опозиција је патала угарску владу за смјерове заједничкога министарства спољних послова о будућности окупираних покрајина; но како је то врло деликатно питање, то су и послје одговора влада остала ти смјерова доста нејасна. Из скупштине угарске превладе је питање о будућности Босне и Херцеговине у аустро-угарску штатну. Између осталих листова додосе и „Латематио Чајтинг“ о томе питању додосе на Будим-Пешту, у коме се признаје да су тамошњи односи такви, да се не може ни помислити на присаједињење Босне и Херцеговине. Русија, Немачка и Аустро-Угарска, вели тај лист, закауцале су савез за одржање мира европскога, те за то ни једна од тих великих сила не ће и не може прекорачити границе положаја у коме се налазе. Под таким околностима Аустро-Угарска не може помислити на анексију окупираних аемаља. О томе моћи ће тек бити говора при решању берлинскога уговора, али Аустро-Угарска нема никаква разлога држати у тај уговор. При том послу био би прије свега потребан пристајак Русије, али то се не може постови без уступака. Тај лист поменути лист.

Руски војни аташе цуконик Кауабаре повратио се 28. пр. м. са свога одсуства у Беч, и одмах је идућега дана био примљен у подужој аудијенцији код аустро-угарскога цара и краља Франца Јосифа, коме је по добивеном налогу испоручио од стране свога владара најсрдјачији поздрав и дао израза осјећајима највећег пријатељства, које тај и негол гоесподар за аустро-угарског цара и краља и његов владарски дом. Био што из Беча јављају, цуконик Кауабаре има налог од свог цара да поздравни и аустро-угарског престолонашљедника и да и него ујери о особитим симпатијама рускога цара. Ово је опет један доказ о потпуном одосења између Русије, с једне, и Немачке и Аустро-Угарске, с друге стране, који ујемцавају свој Јеропи дуг и трајан мир.

Пруска министарска криза налази се још у истом стадијуму. Као што њемачка листови јављају, цар је позвао кнеза Бисмарка, да у писменом извјештају наведе све оне разлоге са којих се нашао побуђен да поднесе своју оставку на пруску државну службу. Кнез Бисмарк је, као што „Норд. Алг. Цит.“ дознаје, већ подио затјевани извјештај, у коме наводи, да по њемарском савјету мора ограничити свој рад, ако је рад да се одржи и даље у снази, те с тога да се ријешао да ветува из прускога министарства, мотивирајући то тиме, што он, као државни канцелар, ужива потпуно повјерење страних влада, које је личне природе и које се према томе не може никако на другога пренјети. По најновијим вјестима, држи се у берлинским мјеродавним круговима као извјешће, да ће министарство трговине бити повјерено Велхеру, а министарство спољних послова грофу Хадегелду. Ко ће бити предједник министарског савјета и да ли ће се, у опште, то мјесто попуњити — о томе се до сад још наша позитивно не зна. Није могуће да ће предједничтво министарског савјета остати непопуњено, те да ће на министарским сједињама прускога министарства предједати сам престолонашљедник као замјеник царев, пошто би цару у тим годинама и сувише трудно било да се редовно сави и са државним пословима мање важности. Отуд долази и ово нагађање, да је престолонашљеднику намјерљена такође важна улога у ријешењу пруске министарске кризе. Ово — у осталом — није ни мало нејерогавно, и ако се то објасни, онда ће се са ријешеном поменути криза свакако причекати, док се престолонашљедник не поврати из Инглешке, гдје

жељезница не ће бити важна само у народно привредном већ такође и у политичком погледу.

Промет херцеговачки иде скоро некаучиво на Метковић: Дубровник је станица и отворениште само за мјеста Требиње и Билега, која су тако рећи тих пригорске међе. Но и овај дод земље пада ће под прометни онет главно пруге Метковић-Мостар, чим се између Мостара и јужнога дијела Херцеговине пограде цесте, којих сад још нема. Мостар је зјаме цестами за сад својем само са Невесњем и Столцем, дочим од овог кошљеднег мјеста до Билега и Гацкога воде само пртине за коње. Већ године 1884, саградиће се цеста од Столица до Билега, а до копца 1885. год. Од Билега до Гацкога, те ће сад сва та мјеста бити цестами спојена са Мостарем.

Дале се опетује у образложењу, да је Метковић главна тачка за херцеговачки промет. Луко Славно и Мален као и Неуди и Макарека изгубиле су своју важност за Херцеговацу, премда је у Макарекој прије отулације било главно спремаште острагуша пушка.

Преко Метковића увезло се прошле године од прилике 260.000 метр. центи робе, од које је отишло на сусједни крај кавоних 100.000 метр. центи. На сам Мо-

се сада налази, а то не ће још дуго трајати.

Бисмарков лист „Норд. Дајне Алг. Цит.“ јако се заина од некога времена изјем, како би са свим било могуће да се уједино партије народно-либерална и конзервативна у њемачкоме сабору. Из програма објави тах партија, Бисмаркове и народно-либералне, виде се, тврди тај лист, више додирних тачака у којима се оне потпуно слажу. Не само, вели, што се може томе надати, но ће неминовно и наступити удружење тих партија, и то што прије у толико боље, јер ће то бити од јакога утицаја на најближе изборе за цијелу законодавну периоду.

Француски листови много говоре о оставци Бисмарковој у прускоме министарству. Између осталих француски лист „Републик Франсез“ овако о томе вели: „Није прина како се Бисмарк налази да напусти министарску стожину. Чим би њега опозиција дојерала до дуvara, било у аемаљским скупштинама, било у парламентарскоме или прускоме сабору, одмах би се почело говорити о томе како ће он да даде оставку. Врло је често покушавано да се главом мајсторијом нанесу знатан удар њемачким противницима, па је он увијек остајао на министарским столицама, и то још са обновљеном удвојеном свагом. Данас се може узети не само то што он не може да одоли навали опозиције, која га је јако притискивала, него и својој жестокој забубљивости и темпераменту, што до сада најје бивало. Сви и негови пријатељи и непријатељи увијају, да је Бисмарк јако онао фанатик, и да с дана на дан све више слаби, савјетујући му да напусти министарство спољних послова и трговине, као и да се одрече предједничства у прускоме министарству, јер ће му доста бити да задржи звање канцелара њемачке царевине. Видјелимо да ли ће се обистинити та вјест, вели француски лист. Бисмарк се не објери тако много на журналистику, ко факт је да је напурен дубоком старости, и да му је одиће потребно да скрати своје послове, те да на тај начин добије више мира за оправљење.“

У Паризу је изишла једна брошура од Леона Сеја, под насловом: „О државноме социјализму.“ У њој су изнесена сва предавања Сејова ове зиме, на којима је присуствовао и њемачки посланик. У тој својој књижици Сеј је проприати појале државног социјализма у Њемачкој, Инглешкој и Италији. Интересантна су његова предавања о Њемачкој. Леон Сеј тврди, да је Бисмарк најгласнији представник државног социјализма у Њемачкој, а његов први помоћник, професор берлинскога свучилишта Вагнер. Писец вели даље, да се о томе питању много претресало у Њемачкој, па да се може по нешто и очекивати, али пребацује Бисмарку што он заборавала начела старих економа, за шта ће се много кајати, јер вели да могу наступити опасне пошљедице ако се не стане на пут ширену тих идеја у тако великој мјери, као што је то случај у Њемачкој.

Ових дана свршава се у доњем дому инглешког парламента дебата о другом читању законскога приједлога за реформе. За тим ће настати гласање. Влада је рада, да дом сврши тај важни приједлог прије ускршњег одмора. Око њега се не ће пропустити много времена, јер ће бити да реду само стилетичке изјемне. На тај начин приједлог за реформе био би изнесен пред горњи дом у мају мјесецу. Тамо би се претресло до краја Маја. Ако горњи дом, као што се говори по конзервативним круговима, одбије приједлог, онда ће се парламенат распустити и настати нови избори.

стар отпало је дакле 160.000 метр. центи. Наравно је, да би увоз био много већи, да кирија није скупа. Добро треба намтити, да кирија за једну метричку центу робе од Метковића у Мостар стоји 1 фор; ако се роба гони, а ако се вози 1 фор и 25 новч. Ако дакле Метковић са Мостарем спојимо жељезницом те придржимо цијену, која је и на босанској жељезници, на име 1.5 новч., од метричке центе и километра, тад ће кирија за тој 40 километара дугачкој пруги изнашати од метричке центе 60 новчића. Роба дакле, што је прошле године одиремљена у Мостар, да да би дакле уз умањену кирију дошала од 90 до 100.000 фор., а нема ни сумње, да се ради јевтиније кирије не би много више уважало да и није томе још других фактора.

Но није само увоз због чега би требало значити ту пругу, него још већма извоз. Сад се изваља око 40.000 метр. центи. Овај број не одлучује ништа за будућност, јер чим се промету отвори брз и јетви пут, он ће врло напредовати. Доста је споменути, како ће се моћи умножити велике шуме у Ишановој и у Велеш-планини, овој источно од Мостара, и плодне горње Перетинске долине. Струковљаци су до, да је у овим планинама шуме за ж-

Повише јављају, да је у кошљедне вријеме искривила криза у Кајару. Пуба-наша подио је оставку, јер не може да се слаже с Клифордот. Инглешка влада рада је да склопи Нубара да тргне своју оставку и одредила је неки изборни суд да изврши неопуштасце важећу шета и Клифорда. Но министри први министар као да не ће прегрети на измарење, јер суатра да се влада ивперека не може одржати у садашњим околностима. Она је криза назвала у Лондону приличну забуну, и тамо се опет поговара: да би требало проглати привремено протекторат и повратити у Мисору инглешке чиновнике.

Поред ове неспријатне долазе на Судан невољни гласови. Неусурашани заповједник берберски Хусеин-наша, јавља, да је устакан бекнуо по свима крајинама сјеверно од Берберја; да су устаници прекинули демаркационе линије и пресекале са свим сваки саобраћај с Картумом. Иза већ вола иде-сеца, како од генерала Гордона нема никаквих гласова, ни се њему може што досађивати. Оне делене картумске, што су датирали послје 11. Марта, било су намишљене и лажне, Хусеин-наша мисли, да ће устаници ударити и на Донголу и на Бербер и да се та мјеста не могу одбавити без јаке помоћи. Међу там Инглеша за сад не ће подала на Сулума у Бербер никакве потшоре, јер генерал Грекем почео је повлачити своју војску отуда. Инглеш се заговарају да за то не ће сласти своју војску на Бербер, што ће такво предузеће у ово доба године било немогуће. Против овога мишљења нападао је 23. Марта у горњем дому врло компетентан стручњак, лорд Цепир од Магдале. Овај лорд Абисиније поменуо је, како инглешкој војци не би било тешко да одмаршира од Суакма до Бербера. Он замишља такву операцију много замашније, јер је предлагао да се чак научи за то и војничка жељезница. На тај начин расправљено би се и судачко питање са свим друштво. Али за то би требало и са свим друштвојих средстава него што је инглешки влада до сад била употребила.

Инглешко министарство спољних послова издао је на јавност интересантну „плату књижи“ о Средној Азији. У њој се износи дипломатска пресвеса од 18. Децембра 1881 до 3. Фебруара 1884. године. Пошљедња је денеша од Е. Теритона, британског посланика у Петрограду, посласлана лорду Гревилу. У њој се јавља, да је Русија одлучила да прими у поданство Туркмене на Мерва. У Априлу 1882. године увјерава је Гире британског ваступника у Петрограду, како Русија никак не намјерава продирати у Серахе или Мерв. Но у исти мах додао је, да се не може у напријед прорећи шта ће се догодити у далекој будућности, јер ивикико могу принудити Русију да учини нешто што сад не намјерава. Тад је Гире и то најавио, да Русија не би сметала да инглешка војска посједије Кандахар, ни би јој било противно ако инглешке власти имаду у Херату претседати утнјај.

Бугарска конзервативна партија само по имену заслужује то име, по њеноме програму ово јој не би одговарало, јер је овај доста либералан. Она је узела то име да би се разликовала од Караволовене и Цанковлене партије. У последње вријеме конзервативна партија развила се у велику радљивост. Тако је врше неколико дана покренула два нова конзервативна листа, и то један у Ришчуку под насловом „Русе“, а други у Софији под насловом „Отечества“. Уредник је Отачества бивши секретар кнежев, Константиновић, који је колдике отпустио уређивао Јовинов лист „Бугарска“; па по што је он отишао из Бугарке, то је извршио и лист престао излазити, те се он први уредничтва „Отечества“

лијуне, а досад се из ње није могло ништа водити.

Већ и прије се купило, да се киршет добије из тих шума; трићанско једно друштво извинуло је и. пр. прошле тридесет и неке. око година близу Мостара нишу, у којој се нишло дрво из горње Перетинске долине те сладо у Дубровник и на исток. У несигурним и неуређеним тадашњим околностима кије подхват могао учинити, а рад му је шкодило, што је кирија била преескупа. Но у уређеним околностима и кад војња буде јевтина: што се не би дало дебити, таје је онолика робе? А да и иврто тако суди, најбоље је дозид, што су на први глас, да ће се принасти нова ова жељезница, три човјека аемаљски дозволе, да начине у којитом колазу три ниле, а да ће се и више нила поградити, в.ероватно је због тога, јер је уз Перетину свајде доста јако воде.

Још би важнији био угаси за извоз. По појединим земљама има великога угдевања по разним мјестима и мисто. Сасма близу Мостара велики је зог угдевања, које је бечки геолошки завод прилично прикладни за извоз јер се може употребити за издустривање сврхе с из нити правити кова. Сусједна Италија дошала је потребно дрво и угдевања љишим дјелом из иностранства, те ће и Херцеговина у вој

ЛИСТАК „ГЛАСА ПРИГОРЦА“.

Жељезница Мостар-Метковић.

Познато је, да ће се градити жељезница од Мостара у Метковић, а како је та пруга врло важна с више гледишта, биће занимљиво сазнати и потанкости, каква ће бити и чему ће служити. О овом учинује нас тачно образложење дотичне законске основе, из које видимо слиједје.

У образложењу каже се најпрвије, да Херцеговина врло мало има од жељезнице, која иде на Брод и Сарајево. Томе је узрок, што високи брзи дијелу Босну од Херцеговине и отегујућу комуникације, те због тога мора Херцеговина због географскога свога положаја нагибати према кору. С тога се већина робе из иностранства у Мостар и уважа преко Метковића, а не преко Сарајева, премда је цеста од Сарајева у Мостар врло добра.

Херцеговина тргује од вајкада живо са далматинским градовима те нема сумње, да ће се промет још далеко дјигнути, ако се од Мостара повуче жељезница до Метковића, те јест до тачно на Перетин, до које могу долазити морски бродови. Та

Бугарски министар војни, генерал Кантакузен, у последње доба није пошао путем генерала Каулбарса, већ путем савана; он је почео да извршује најважније дужности последњег народног сабора, која се односе на смањивање буџета министарства војног, и на одлуке по којима ће се у будуће постављати у Бугарској војсци бугарски официри.

У скорашњој скупуштинској сједници приликом претреса буџета министарства спољних послова министар Манчини, изјављујући се о спољашњим односима Италије рекао је, да ће министарство остати вјерно програму мира и сигурности, и да ће сву снагу посветити постижењу те цијељи. Оште је мишљење Јевропе, да је Италија постигла резултате, које не треба губити из вида; а вријеме и сталност могу јој доићи још већих. Добри и истински односи Италије према Аустро-Угарској и Њемачкој слажу се са њеним добрим односима према осталим европским силама, а не треба се плашити да ће због тога охладити њени добри односи и на спрам Француске. Благодарношћу узајамноме споразуму објави држава разгледати су се тамни облаци, који су се појавили приликом изјављених преговора, о чему није служио као најбољи доказ споразум најважнијих министара спољних послова. Феррија, Манчини сажалева што су се појавиле исте сумње у слијед погрешног тумачења његових ријечи о државницима других земаља, наглашујући како Италија сама треба да схвати важност свога положаја, а никако да је цијељи по ријечима других људи. Изјавише грофа Капонија у угарским делегацијама тумачило се као да се разликује положај Италије у тројној савезу од положаја Аустро-Угарске и Њемачке. Манчини потврђујући своје раније наводе о томе тврди, да је Италија ступила у тројни савез са потпуном једнакошћу и узајамношћу изјасних услова. Због здужења Руеије и Њемачке не треба ни у којој мери, као што то чине неки посланици, на иротијак такав догађај треба поздравити, јер њима су још више ујемачни основни ставања мира и праведнога тога догађаја у Јевропи, што је била главна цијељ савеза. Положај Италије од ово године дана знатио се понајвише, а још ће бити бити ако комора очува повјерење данашњем кабинету, који Манчини. Министарство ће гласати да остане на тако сталном путу спољних односа. У одговору питања професора Бузувијалтија и осталих посланика о догађајима у Судану рекао је Манчини, да се он у томе резервише, јер вели још није дошао тренутак да се паметијају своје напоре, нарочито имајући у виду изјављивања владне у парламенту. За тим је министар изишо „жути књигу“ италијанским држављанима о Мисру.

Од некога времена учестало је државне аборова у Источној Румелији, на којима народ изјављује незадовољство са управом Алена-паше као и са општим стањем у земљи. На тим аборовама доноси се одлуке у којима се жигосу разни поступци још од закључења мира. Тако је у Плавдиву 28. Фебруара држан скуп у једној гостиници, на коме се претресаху разна питања о јавним пословима, изјаснивши се да треба одржати сејећања и традиционалне тежње народа; да се ваља оградити од свакога подметања које би мијењало мишљење бугарског народа то области и које се не би саглаго са економским и духовним напретком народа. Исто тако у вароши Панаџуришту држан је збор, на коме је донесен овакав закључак: „Грађани Панаџуришта и прадетавници околине мјеста удружују се данас,

да се посавјетују о невољноме правцу којим је пошао један дио бугарског отарбине, који на несрећу носи име Источна-Румелија; они подижу свој глас противу свај рђавих постојања појединца у земљи, и свечано се изражавају да тамошњем становништву, коме још нијеу залијечене ране, више него икада лежи на срцу слобода њихове отарбине и уједињена свју крајева бугарског народа“. Закључак абора државног у Сливну овако гласи: „Бугарски народ вароши Сливна из петогодишњег искуства под данашњом управом, која јој даје довољнога доказа да народ у Источној-Румелији у данашњем положају не може развити своју економску снагу; да продужење таквога стања води још горим пошљедицама, одлучио је ово: да се умало заступници великих сила, који су потписали берлински уговор, да порадом код својих влада и да им предаду њихову моћу за уједињење њихове области са књажевном Бугарском, јер ће само тако коћи допјети до економског и умног народног напретка.“ Збор у Татар-Пазарџику доноси је оваку одлуку: „Данас 4. Марта скупујају се 200 грађана из Татар-Пазарџика и осталих мјеста, да се посавјетују о економскоме стању земље. Послије дуга претресања разних питања свију прилика, а имајући на уму петогодишњу егзистенцију Источне-Румелије, дошли су до закључка да узрок политичкоме стању у коме се земља налази, препонама које сметају развићу свију органа привреднога народнога живота с једне стране, и оскудица у кредит у страни од чега се много пача, ве стоји ни у чему другоме него у одајекости бугарскога народа. При свем таквом биједном стању, вели се да то народ још више учврђује у његовим тежњама — општем уједињењем. Једини снас земље налази се у удружењу са браћом сјеверно од Балкана, јер ће се тиме само створити повољни услови за општи напредак“.

У Румунији је ових дана дошло опет до министарске кризе, но она је одма и ријешена. 20. окт. м. предложио је министар-предједник Браћано комора, да одмах отпочне специјална дебата о ревизији устава, док Розети и његови приврженици предлагали, да се највише води генерална дебата о томе питању, и то тек у сједници идучега дана. Предлог Розетијев буде примљен послје подуже дискусије, у којој је Градестеану жестоко напао на Браћано, који је услјед тога, и што је комора одбила предлог, који је подио, одмах, у истој сједници, изјавио, да ће да поднесе краљу своју оставку. Браћано је одржао ријеч и подио је са свика члановима кабинета оставку, но још тог истог дана изјавила му је комора са огромном већином гласова своје повјерење, а схват је дошло закључак у својој сједници, да се одашће депутацији, да га моли да повуче своју оставку. Вијести које из Букурешта долазе, вели, да се Браћано дуго ломио док се најзад сачинио да и даље остане на својој досадашњем мјесту и да је изјавио у комори, да му је краљ саопштио, да услјед адресе повјерења, коју му је комора накондано потврдила, као и услјед познатог закључка сенатова — сматра као да поменута оставка није ни поднесена, те да с тога, покоривајући се вољи краљевској, остаје и даље на управи државних послова.

Д О П И С И.

(М.) ПЕТРОГРАД, 30. Марта. — Царска руска кућа славље у скором времену три сјајне светковине. Маја мјесеца славље се пунољетство царице намљеданка Николе

ако се војска из Метковића у Мостар ставити може један два дана прије. Та пруга имаће размак трачница од 0-76 метара, те ће бити саграђена по истим начелима као и пруга од Брода у Зеницу. Најмањи завоји имаће размак од 100 метара, највећа стрмина 10%. На пругу биће сип широк 3 метра. Мостови и градње се сви од жељеза, технички предмети и аграде од опека и камена. У страним завојима морају бити жељезне пријечнице, другдје засад пријечнице од изпрекирива мекога дрвета. Трачнице ће бити од челика и вагати 18 килограма метар. Жељезница та моћи ће максимално отпрешити 15 војничких ваљака са сваке стране, у 24 сахата дакле 30 ваљака. Околности тла као и стратигички дефини захтјевају, да се та пруга повуче обзиром абалом Перетве, што ће и у финансијалном обзиру бити врло корисно, јер ће се приштедети велики трошак за мост преко те ријеке. Ужа ширина одабрана је пруги због тога, што би пруга нормалне ширине напредно много стајала, а и оваква ће пруга врло дуго удовољавати свему промету, макар се и знати повећао. На пруги ће бити засад три постаје и једно мјесто за уклањање. По прорачунању требаће за све трошкове укупно 1,700.000 еор. Од ових тро-

шкова иде: на оснивање и надзор од километара 1500 еор. 60.000 еор.; за откуп земљишта по 1000 еор. 40.000 еор.; за даљину градње 17.000 еор. километар, дакле за 40 километара 720.000 еор.; за горњу градњу укупно 368.000 еор.; за градњу 160.000 еор. и то за постају у Мостару 100.000 еор., за постају у Метковићу 40.000 еор., за ону у Буји 17.000 еор. те за мјесто за уклањање у Кланцу између Граданица и Почајева 3000 еор., за чистурање пруге 40.000 еор.; за непредвидљиве платке 42.000 еор.; за кола 120.000 еор. Осим ових трошкова сачињено је у укупној своти од 1,700.000 еор. јоште 51.000 еор. трошка за добру новца и 78.500 еор. за инвентарне кладаге, но од ових двају свота прва ће се свама приштедети, јер је касније одлучено, да се новци добаде из заједничких актива, од друге ће пак такобер прегети највећа дјелушћед овог илчана финансирања. Заједничке активе илчине до коња ове године укупно 1,620.000 еор., дотле дакле за читав трошак. Жељезница амортизоваће се овим, што јој од прихода буде претјечало а евентуално из дохода Босне и Херцеговине, у случају ови не би потребни били управним сврхама у тим земљама.

Александровића. Сдва за изглашењем пунољетства издаће се царски указ да се укида регенство које је било успостављено 1881 године. Регентом био је најстарији брат царя велики књаз Владимир Александровић. Приликом овога дана очекују се највеће царске милости као повисења међу војничким и грађанским чиновницима, рама пошљедицама и раздавања разних царских ордена.

Други празници то су двије земдбе два велика кнеза: Константина Константиновића и Сергија Александровића. К. Константиновић који се са принцевом Јелисавтом Санден-Алгебургском, свечана џеза долази у Петроград биће 9. Априла, а из неколика дана за тиме биће вјенчање. С. Александровић који се са принцевом Јелисавтом Хесенском, вјенчање ће бити у почетку Јунија.

Генерал Червјајев добио је отпуст да отиде изван државе на дуго времена ради поправке здравља. Говори се да ће он пропутовати Германију, Француску, Италију на да ће се тајиме доћи и у Црну Гору, коју он одвећ дуби. Увјерен сам да би мило било пригосрекијем јувањима вијети међу собом генерал Червјајев који је толико познат за своја јуничка дјела међу Србима, колико и међу Русима.

Г. Јонин, бивши министар-ресидент у Црној Гори, који је био послан по особитој политичкој мислији у Бугарску, свршио је свој носак и вратио се је овамо. О дјелима у Бугарској г. Јонин каже је овако мишљење: ништа тако не шкоди младој књажевни као често промјене правитељства. Бугарска за врло кратко вријеме промијенила је 37 министара! О данашњим министрима г. Јонин говори свједоче: г. Цанков и његови други министри људи су достојни и способни, особито г. Цанков одликује се ријетким поштењем. Јонин говори да Бугарској књажевни треба: тријеље, поштељанство и тврдоћа, на ће она у свему напредовати. Г. Јонин одобрљава гласове о томе да је он имао с Каравеловим неке договоре против Цанкова. По мишљењу г. Јонина замјена Цанкова Каравеловим не би доијела Бугарској никакве користи.

У пошљедње вријеме чине се народна сабрања у Бугарској у којима присаједињена Источне Румелије бугарској књажевни. Г. Јонин говори да таква сабрања не могу имати активнога значаја будица и Руеија и Њемачка и Аустрија желе сачувати мир. Не свакојак, говори Јонин, не може се замјерити Бугарима што они теже к саједињењу, но нека они највише добро утврде садашњи свој положај.

Домаће вијести.

ЦЕТИЊЕ, 7. Априла.

— У поједу 1. Априла вратио се је на Цетиње Њ. Височанство наш премислени књаз и Господар, Њезина Височанство Књагиня Милена, Његова Свјетлост Књаз Намљедник, Његова Свјетлост велики војвода Мирко и Њезина Свјетлост Књагиня Милена. Њ. В. Књаз-Господар и Његова Свјетлост Намљедник бавили су се неколико дана у Бару гдје су чекали Њезино Височанство Књагиню, Њ. Свјетлост великог војводу Мирка и Њезину Свјетлост Књагиню Милену, која су се враћали из Париза гдје су дуже времена проасли.

Варош Цетиње од самога јутра била је украшена народним заставама и другим украсињима. Благодарношћу лијепоме времену било се на околиних мјеста окупило много народа тако да су све улице, куда ће проћи Њ. В. Књаз са својом ушвишеном оамилијом, биле пуне народа.

пшкова иде: на оснивање и надзор од километара 1500 еор. 60.000 еор.; за откуп земљишта по 1000 еор. 40.000 еор.; за даљину градње 17.000 еор. километар, дакле за 40 километара 720.000 еор.; за горњу градњу укупно 368.000 еор.; за градњу 160.000 еор. и то за постају у Мостару 100.000 еор., за постају у Метковићу 40.000 еор., за ону у Буји 17.000 еор. те за мјесто за уклањање у Кланцу између Граданица и Почајева 3000 еор., за чистурање пруге 40.000 еор.; за непредвидљиве платке 42.000 еор.; за кола 120.000 еор. Осим ових трошкова сачињено је у укупној своти од 1,700.000 еор. јоште 51.000 еор. трошка за добру новца и 78.500 еор. за инвентарне кладаге, но од ових двају свота прва ће се свама приштедети, јер је касније одлучено, да се новци добаде из заједничких актива, од друге ће пак такобер прегети највећа дјелушћед овог илчана финансирања. Заједничке активе илчине до коња ове године укупно 1,620.000 еор., дотле дакле за читав трошак. Жељезница амортизоваће се овим, што јој од прихода буде претјечало а евентуално из дохода Босне и Херцеговине, у случају ови не би потребни били управним сврхама у тим земљама.

(С. Д.)

— Овамо је дошао из Париза и Њезина Свјетлост књаз Ђорђе А. Карађорђевић.

— У уторак и сриједу, 3. и 4. Априла, држали су соници у одишњем женском институту. Мислима благовољали су присуствовати Њ. В. Књаз, Њезина Височанство Књагиня Милена и Њезина Свјетлост Књагиня Милена и неколико достојанственика. Ира сведу томе што је ове године предавање у институту задовољно, предавање је трајало само три мјесеца, усјех је био врло добар. За свако добар усјех ила се благодарити г. г. Лукухиној управитељици навода, и г. г. професорима Бољу Новаковићу, Живку Драговићу, Јованку Зенали и г. Новаци Ковачевићу који вијесу кладаги труда да се постигне што бољи усјех.

— Велику неједу страсти Христове илч проведосмо по провонима наше свете православне цркве и во лијепој обичају народном у пошту и молитвама и приљедном поштом цркве. Као сваке године тако је и ове Његово Височанство Књаз са свјетлом породилом у том погледу народу својом претходно лијепој примјером присуствуюћи побожно свијема службама, које се по обредних православним у ово велике дане чине у нашим црквама. И народ је од своје стране у лијепој броју пошлом сва наше цркве. Свештенство наше довривило је, да служба испидају што свечаније. На жалост, несконпрофесивитети господи митрополити наш изаили се у таквом стању слабости, да није могло чиновдјејствовати у овим свечаним службама.

— Г. Језан Павловић вратио се са свога пута у иностранство.

— Цијеле ове нејделе имали смо вријеме о промјешљиво а највише кишито, као што обично влада бива у нас при југовини. Овако суморни кишљани данци могли су подмосити за сграсну неједу, а да нам нимало не кљаре душевно располочење. За свјетлу пак неједу можда би смо у Бога и свјетлије дане су мило више суница и топлоте.

Црногорско Поморство.

Св. Никола, 10. Марта. — Ове нејделе имали смо за пет дана шљок прилично облачно и сипа; на мајстро лагушан и мало облачно на шљок прилично облачно и каша. А море немарно.

Узвизак и изласак Бојане није био слободан.

Доједрише:

Траб. при. „Дуе Амачи“, тон. 24, кап. Фазли Гучи, из Обота, су 5 момака, крцат руја.

Траб. при. „Шеви Бахер“, тон. 38, кап. Абеди Закули, из Обота, су 6 момака, крцат руја.

Поједрише:

Траб. при. „Дуе Амачи“, тон. 24, кап. Фазли Гучи, из Тријешће, су 5 момака, крцат руја.

Траб. при. „Шеви Бахер“, тон. 38, кап. Абеди Закули, из Тријешће, су 6 момака, крцат руја.

Уцињ, 25. Марта. — Ове нејделе имали смо вјетрове од I, III, и IV, четвртица, умјерене и лагушне а за вријеме и тишина; пошешто облачно и кадкад узбурило а кадкад мирно море.

Доједрише:

Траб. при. „Сохи Бахер“, тон. 38, кап. Абеди Закули, из Обота, крцат за Тријешће.

Траб. тур. „Сохи Бахер“, тон. 18, кап. Абдул Омер, из Бара, празан.

Траб. при. „Ипомони“, тон. 32, кап. Нико Орван, из Рајско Сесеке, крцат и искрца нешто оадје.

Траб. при. „Бахрије“, тон. 32, кап. Мустафа Сулејман, из Мљетана, крцат и искрца нешто оадје.

Траб. тур. „Бела Витла“, тон. 14, кап. Сулејман Мутар, из Корчуле, празан.

Траб. при. „Дулицыота“, тон. 30, кап. Сулејман Каши, из Тријешће, крцат за Обот.

Траб. грчки „Јос Никола“, тон. 30, кап. Николе Врђиро, из Тријешће, и искрца нешто оадје.

Траб. при. „Алдрије“, тон. 20 кап. Омер Већир, из Силета, празан.

Барка при. „Ристо Стојковић“, тон. 3, кап. Сулејман Закули, из Бојане, празан.

Барка при. „Канарино“, тон. 5, кап. Али Мехмед, из Бојане, празан.

Барка при. „Сафер Бахер“, тон. 3, кап. Дулг Мустафа, из Бојане, крцат града.

Барка при. „Вар Пазар“, тон. 3, кап. Зубер Абдул, из Медоје, крцат града.

Поједрише:

Траб. при. „Сохи Бахер“, тон. 38, кап. Абеди Закули, из Тријешће, крцат за Обота.

Траб. тур. „Сохи Бахер“, тон. 18, кап. Абдул Омер, из Бара, празан.

Траб. грчки „Ипомони“, тон. 32,

